

deze soort. Het sujet geeft den schilder problemen op te lossen, de doorschijnende blanke huid in het licht uit één bron fel naar binnen schijnend en uitvloeiend over het model, ze stellen bijzondere eischen aan zijn kunnen. Maar ondanks de omstandigheid, dat geen detail verwaarloosd werd, dat de donkere partijen, die de valeurs van de lichte moeten

die deze studie op het doek wierp van een zuiverder artistieke soort is dan die hem „Opgestaan” deed voleindigen.

In de galerij van prins Eugen hangt een naakt van denzelfden aard als de even vermelde studie: „de badende” heet het. Ook hier frappeerde den schilder iets anders nog dan de vrouw in het licht, dat bij-

PORTRET VAN ERNEST RENAN, ETS, 1892.

verhoogen met evenveel zorg zijn behandeld als het model, zou het geheel den indruk maken van een studie, indien het werk niet een zekere mannelijke artistieke vreugde aan volle jongrijpe vrouwenvormen verried, neen predikte.

Men vergelijke daarmee de „naakt onder een den”-studie. Wat dit werk in Zorn's eigen oogen tot een studie maakt, is dat hij daarbij niet getuigt van eigen vreugde aan zijn sujet. Maar wie beide werken in de gallery van Ernest Thiel op Bloekhusudden bij elkaar ziet, kan zich niet onttrekken aan den indruk, dat de inspiratie van den schilder,

zondere moeilijkheden bood. De ontroering, die een dergelijk werk doet ontstaan komt veel nader aan 't geen ik hier boven als bijzonder karakteristiek voor de moderne Zweden poogde te kenschetsen en als Zorn een dergelijke inspiratie geheel volgt, dan krijgt zijn werk iets van het eigenaardig spiritueele, dat zijn portretkunst karakteriseert. De hier voor de eerste maal gereproduceerde „badende” uit de collectie van John Collijn (pag. 411) is — geestelijk — van denzelfden aard. De afstand, die tusschen beide bestaat, is er allereerst een van